Sincabın Hikâye Saati
Çınar BİBER

Sincabın Hikâye Saati

Çınar BİBER

Kızıl sincap Pip, Güneşli Çayır'ın kenarındaki sıcacık bir meşe ağacında yaşıyordu. Kabarık kuyruğu soru işareti gibi kıvrılmıştı ve her köşeyi, her kuytuyu keşfetmeye bayılırdı. Güneşli bir sabah, Büyükanne Hazel'in tavan arasını ziyaret etmeye karar verdi. Tavan arası tozlu kutular ve unutulmuş hazinelerle doluydu. Pip gıcırdayan ahşap merdivenleri tırmanırken kehribar rengi gözleri merakla parladı.

Tavan arasının bir köşesinde, bir örtünün altında Pip gizemli bir saat buldu. Oymalı meşe bir gövdesi, parlak pirinç bir yüzü vardı ve sarkacı minik bir palamut şeklindeydi. Pip ona dokunduğunda saat yumuşak bir tik-tak sesi çıkardı. Sonra altın bir ışık parıltısıyla bir kez çaldı. Birdenbire hava, rüzgârda hışırdayan yapraklar gibi sıcacık, çıtırdayan bir sesle doldu.

Ses şöyle dedi: 'Bir zamanlar, gençken, yavru bir kuşu kurtarmak için en yüksek çam ağacına tırmanmıştım.' Pip'in nefesi kesildi. Bu, Büyükanne Hazel'in sesiydi! Saat yeniden çaldı ve altın parıltılar odanın içinde dans etti. Pip, saatin büyükannesinin gençliğinden hikâyeler anlattığını fark etti. Her çan sesi yeni bir macera ortaya çıkarıyordu. Pip tozlu bir sandığın üstüne oturdu, dinlemeye hazırdı.

Saat ikinci kez çaldı ve sahne değişti. Pip, Büyükanne Hazel'i genç bir sincap olarak gördü; bir arkadaşına mesaj götürmek için sallanan bir köprüden hızla geçiyordu. Köprü sallanıyordu ama o durmadı. Ses, 'Çok korkmuştum,' dedi, 'ama arkadaşımın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum.' Pip'in kuyruğu heyecanla kıpırdadı. Daha fazlasını duymak istiyordu.

Üçüncü çan sesi komik bir anıyı getirdi. Büyükanne Hazel bir parti için palamut kurabiyeleri pişiriyordu ama tuzla şekeri karıştırmıştı. Herkes tuzlu kurabiyelere güldü, o da güldü. Ses kıkırdayarak, 'Çok eğlenmiştik,' dedi. Pip, büyükannesinin burnunda un varken hayal edip kıkırdadı. Saatin pirinç yüzü gülümsüyor gibiydi.

Dördüncü çan sesi, Büyükanne Hazel'in gölette yüzmeyi öğrenişini gösterdi. Su sıçratıp kulaç atıyordu ama sonra bir yusufçuk burnuna kondu. Onu görmeye çalışırken gözlerini şaşı yaptı ve herkes güldü. Ses, 'Sonunda karşıya yüzdüğümde çok gurur duymuştum,' dedi. Pip de gurur duydu, sanki yanındaymış gibi.

Beşinci çan sesi cesur bir macerayı ortaya çıkardı. Büyükanne Hazel siste kaybolmuş ve eve dönüş yolunu bulmak zorunda kalmıştı. Şırıldayan bir derenin sesini takip etti ve ağaçlardaki yosunlardan yararlandı. 'Korkmuştum,' diye itiraf etti, 'ama devam ettim.' Pip'in kalbi hayranlıkla doldu. Büyükannesi cesur ve akıllıydı!

Altıncı çan sesi, Büyükanne Hazel'in ilk örgü denemesine dair komik bir hikâyeydi. O kadar uzun bir atkı örmüştü ki bütün ağacı sarmıştı! Ses gülerek, 'Nasıl duracağımı bilmiyordum,' dedi. Pip atkının ormanın içinde uzayıp gittiğini hayal etti. Saatin palamut sarkacı neşeyle sallandı ve minik pencereler sıcacık parladı.

Yedinci çan sesi, Büyükanne Hazel'in kaybolmuş bir geyik yavrusunun annesini bulmasına yardım edişini gösterdi. Orman bilgisini kullanarak annenin toynak izlerini takip etti. Ses, 'Kendimi bir dedektif gibi hissettim,' dedi. Pip, büyükannesi gibi cesur olmak istediğine karar verdi. Saat yeniden çaldı ve hava altın bir ışıkla parıldadı.

Sekizinci çan sesi bir kartopu savaşı anısını getirdi. Büyükanne Hazel kardan bir sincap yapmış ve arkasına saklanıp arkadaşlarını şaşırtmıştı. Ses kıkırdayarak, 'Burnuma kar kaçmıştı!' dedi. Pip o kadar çok güldü ki kuyruğu titredi. Bu komik hikâyeleri dinlemeyi çok seviyordu. Her çan sesi onu büyükannesine daha da yakın hissettiriyordu.

Sonra saat dokuzuncu kez çaldı ama bu kez hikâye Pip'in annesinin bebekliğiyle ilgiliydi. Büyükanne Hazel ona bir ninni söylemiş ve bebek uykuya dalmıştı. Ses yumuşakça, 'O ninni nesillerdir ailemizde,' dedi. Pip'in içi sıcacık bir ışıkla doldu. Anılar kuşakları birbirine bağlar, diye düşündü.

Pip merdivenlerden ayak sesleri duydu. Büyükanne Hazel, omuzlarına lavanta rengi şalını sarmış, göründü. 'Benim hikâye saatimi bulmuşsun,' dedi ela gözleri parıldayarak. 'Her çan sesi gençliğimden bir anı taşır. Şimdi sıra sende, Pip, kendi anılarını biriktirmeye.' Pip'i sıkıca kucakladı ve saat onaylarcasına yumuşakça çaldı.

Pip sordu: 'Saat bir gün benim hikâyelerimi de anlatacak mı?' Büyükanne Hazel gülümsedi. 'Elbette, canım. Sen büyükanne olduğunda, anıların hikâyeler olacak.' Pip kendi maceralarının saat tarafından anlatıldığını hayal etti. Gururlu ve heyecanlı hissetti. Saat, sanki sırlarını koruyacağına söz verir gibi düzenli tik tak ediyordu.

O günden sonra Pip, Büyükanne Hazel'i sık sık ziyaret etti. Saatin yanına oturup çan seslerini dinler, geçmişin hikâyelerini ve geleceğin hayallerini paylaşırlardı. Pip, anıların bir kuşağı diğerine bağlayan altın iplikler gibi olduğunu öğrendi. Saatin palamut sarkacı, onların kahkahalarıyla uyum içinde usulca sallanıyordu.

Pip kendi anılarını biriktirmeye başladı. Ağaçlara tırmandı, arkadaşlarına yardım etti ve hatta örgü örmeyi denedi (gerçi atkısı kısaydı). Bir gün kendi hikâyelerinin de Büyükanne Hazel'in hikâyelerine katılıp saatin altın çan seslerine karışacağını biliyordu. Saat tik tak etmeye devam etti, aile masallarının sadık bekçisiydi ve Pip'in kalbi sevinçle doluydu.

Ve böylece hikâye saati çalmaya devam etti, tavan arasını altın ışıkla ve kuşakların sesleriyle doldurdu. Pip, anıların birer hazine olduğunu ve onları paylaşmanın sevgiyi yaşattığını öğrendi. Büyükanne Hazel'e sarıldı ve fısıldadı: 'Seni gururlandıracağım.' Saat bir kez daha çaldı, sanki 'Zaten gururlandırdın,' der gibiydi. Son.